

Tot va començar amb la vinguda dels francesos, l'any 1808. Ja fos quan les invasions o la retirada del 1815, es formaven colles de patriotes que amb mals trabucs i més valentia que organització els hi preparaven emboscades que ajudessin a l'esforç nacional. Era llavors a la Casa en Jacint Maspons. Un seu germà, crec Josep, formà part d'una colla. La sort no fou amb ells i junt amb tres o quatre altres companys i veïns foren presos i afusellats a l'era de Can Cordè. Un altre d'ells era de Can Marquès, la qual casa creuen que guarda constància del fet. Resaven el Crec en un Déu, i queien de bala quan deien «se'n pujà al cel». A en Jacint, ja de poca salut, l'afectà molt la desgràcia, quedà molt delicat i morí l'any 1821, quedant la vídua, Marianna Viaplana amb un fill, Joan, de 3 o 4 anys

La vídua es casà de nou, el 1824, amb Josep Rof, del que tingué altres fills. Pel que es veu, en el primer casament havia aportat interessos, tenint en compensació drets sobre la Casa Maspons, i en ésser Joan major d'edat els va reclamar, o abans, rebent-ho amb terres que comprenien i encerclaven la Capella. En elles es construïren la nova casa, Can Rof, i el fill Maspons es quedà en la casa pairal, que per records tramesos per l'avi dels actuals i fill d'aquell Joan, tenia la façana esquerdada de dalt a baix, i apuntalada amb troncs per dins i fora, aguantant-se per miracle.

Aquell Joan es casà. El primer fill era esguerrat, el segon fou Domènec, nascut 9 anys més tard, en 1849, l'avi. Començà a ajudar al pare a arreglar la casa, feren la façana, tal com és ara més o menys, i fent parets addicionals que encara són ben presents i fermes. Aquestes reparacions es feien en 1868-69, i també s'emportarien algun tros de la finca.

Essent joves, l'avi els feia recalcar un fet. En fundar-se Can Rof, s'hi plantaren etzavares. Per aquell temps, floriren, i l'avi els deia: «Mireu que és veritat el que diuen, que les etzavares no floreixen fins als 100 anys de plantades».

Però la Capella continuà administrada pels Maspons.

Fins abans la nostra guerra s'hi deia missa tots els diumenges de cada mes menys el tercer, i tampoc a les festes senyalades. S'anava a buscar al sacerdot amb una tartana, per un torn que es repartia entre els veïns del Rieral, i qui no en podia disposar o no podia anar-hi pagava una quota, no recorden si eren dues o tres pessetes. Per saber segur si hi hauria missa, tenien que posar-se a l'aguait el dissabte a les dues del migdia, quan el repiqueig que anunciava la festa del diumenge. Si al final tocava la campana mitjana, senyal que n'hi hauria; si tocava la grossa, no. Pel volejar de la campana, amb bona vista, sabien ja quina era la que tocava.

Amb la guerra tot es va acabar. Ornaments, objectes sagrats, bancs, foren cremats davant la Capella, respectant-se l'estructura que, malgrat la senzi- llesa, és bona mostra de l'art romànic de la comarca. Restaurada en 27 de setembre de 1964, hi troben a mancar l'espadaña; malgrat ésser l'edifici més baix, el feia més esbelt, però la campana els portava també els seus maldecaps, principalment en tocar-la quan hi havia temporal. Un llamp hi caigué mentre hi tocaven uns oncles d'en Domènec, i en sortiren malparats,